

Nykyaikaistettu Uusi testamentti

Uusi testamentti nykysuomeksi. Suomen Kirjon Sisälähetysseura ja Suomen Pipliaseura. Peksämäki 1972.

»Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat?» Näin sanotaan nykyisessä virallisessa Uuden testamentin suomennoksessa Luuk. 2: 49. Vastikään valmistunut UT:n suomennos, »Uusi testamentti nykysuomeksi» (UTN), sanoo asian näin: »Ettekö tienneet, että minun paikkani on Isäni talossa?» Tämä melko umpimähkäisesti valittu kohta kelvatkoon alustavasti kuvastamaan näiden kahden suomennoksen välistä eroa. Edellinen tuntuu nykylukijasta vanhastavalta, jopa hämärältä, kun taas jälkimmäinen on selkeätä nykykieltä. Mutta aluksi hieman uuden käännöksen taustaa.

Mikä tyyli-ihanne väikkyi Agricolan mielessä hänen suomentaessaan Uutta testamenttia? Se ei voinut olla normaali-proosa, koska sellaista ei hänen aikanaan vielä ollut olemassa. Tuskinpa hän tavoittelei muuta kuin yksinkertaista, kaikille ymmärrettävää puhekieltä, mutta käännöksen pohjana olevat tekstit ovat kuitenkin estäneet varhaista suomentajaa pääsemästä kovinkaan lähelle tätä tavoitetta. Ne ovat lyöneet käännöksen kieli-asuun oman vieraan ja juhlanan leimansa.

Suomen kielen viljelemättömyys sai myös aikaan sen, ettei UT:n kieli voinut silloisesta lukijasta tuntua oikein tutunomaiselta vaan että tuossa »äsken aletussa suomenkielen tulkitukses» tosiaan oli myös »eksyttyy, outoo ja kamalaa, eli uudesti pantuu», kuten Agricola UT:n alkupuheessa sanoo.

Petrauksen komitea seurasi sangen uskollisesti Agricolan käännöksiä, vaikka se tietenkin tarkisti suomennosta ja uudisti kieliasua. Jos esim. verrataan 1642:n Raamatun tekstiä toisaalta Sorolaisen teoksissa oleviin raamatunsitaatteihin ja toisaalta Agricolaan, niin Raamatun ja Sorolaisen välillä on enemmän eroja kuin Raamatun ja Agricolan välillä. Florinuksen ja Lizeliuksen työ merkitsi kielellisessä suhteessa vain varovaista tasoittelua sekä ortografista ja fonecttista ajanmukais- tamista. Nykyinen virallinen UT:n suomennos, joka hyväksyttiin v. 1938, on tosin kokonaan uusi, suoraan alkukielistä tehty käännös, mutta tyyllillisesti sekin lepää tukevasti vanhalla, Agricolan luomalla perustalla. Onpa se monessa suhteessa kieliasultaan jopa vanhanaikaisempi kuin se UT:n käännös, joka v. 1913 oli hyväksytty vanhan käännöksen rinnalle väliaikaiseen käyttöön.

UTN ei suinkaan ole ensimmäinen enne perinnäisiltä linjoilta poikkeamisesta Raamatun suomentamisessa. Sangen radikaalin yrityksen teki A. W. Ingman jo toistasataa vuotta sitten »Koetusraamatussa» (1859) ja etenkin sen jälkeen julkaisemissaan Raamatun selityksissä.

Hän viljeli paljon ilmeikkäitä mutta samalla outoja ja omatekoisiakin sanoja ja sanontoja (esim.: »Ja susi karjailee karitsan kanssa, ja ilves [parderi] lounailee kilin kera, ja vasikka ja jalokas ja syöttöhärkä syövät yhdessä, ja poika-kakara kaitsee niitä» Jes. 11:6), koettipa hän sovittaa tekstiin kalevalaistakin tyyliä alkusointuineen päivineen (Raamatun selityksissä esim.: »Maa romahtaen romahtele, maa ratkeimalla ratkeilee, maa lellumalla lelluttelee» Jes. 24:19). Kohtuuden nimessä on sanottava, että äskeiset näytteet antavat yksipuolisen kuvan Ingmanin käännöksistä, sillä olen tässä siteerannut nimenomaan sellaisia kohtia, joissa kääntäjän tyyliä on pahimmin onnahdellut. Joka tapauksessa Ingmanin käännökset poikkeavat perinnäisestä aivan eri suuntaan kuin UTN. Viime vuosina on nähty uusia pyrkimyksiä hyvinkin perusteelliseen Raamatun kielen uudistamiseen. Näiden pyrkimysten ilmentymiä ovat esim. Aapeli Saarisalon omaperäinen, sananmukaisuutta tavoitteleva UT:n käännös sekä Pentti Saarikosken luistava mutta epätarkka »Evankeliumi Matteuksen mukaan», molemmat vuodelta 1969.

Nähtävästi on yhä yleisemmin tunnettu Raamatun arkaistinen, monin paikoin vaikeaselkoinen ja raskassoutuinen kieliasu epätarkoituksenmukaiseksi. Monetkin ovat olleet sitä mieltä, että olisi pyrittävä mahdollisimman selkeään ja helposti tajuttavaan suomennokseen, tarpeen vaatiessa käännöksen sanatarkkuudesta tinkienkin. Tämän suuntaisia pyrkimyksiä on viime aikoina esiintynyt monissa maissa. V. 1968 ryhtyivät Suomen Piipia-seura ja Suomen Kirkon Sisälähetysseura toteuttamaan ajatusta suoraan alkutekstistä käännetyn uuden, nykykielisen suomennoksen aikaansaamisesta. Työn tulos, UTN, on tänä vuonna ilmestynyt painosta. Jo ensi silmäys osoittaa todeksi julkaisijain sanan, ettei kyseessä ole mikään muunnos aiemmista käännöksistä vaan todella niistä riippumaton ja, voidaan lisätä, niistä jopa radikaalisti poikkeava uusi suomennos. Missä määrin

julkaisijain tavoitteisiin voidaan yhtyä ja missä määrin ne on saavutettu, siitä tuonnempana. Tarkastelen ensin uuden suomennoksen kieltä. Jätän tässä kokonaan syrjään kysymyksen, miten käännös suhtautuu alkutekstiin. Eihän minulla olisi mitään edellytyksiäkään tämän puolen arvioimiseen. Pysin luonnehtimaan vain työn tulosta sellaisenaan, suomalaista tekstiä suomen kielen kannalta, vertauskohtana lähinnä nykyinen virallinen UT:n suomennos.

Esko Rintala ja Heikki Räisänen, jotka molemmat ovat olleet mukana käännöstyössä, ovat Virittäjän viime vihossa selvitelleet noudatettuja suomennosperiaatteita, joten voin viitata heidän kirjoituksiinsa (Vir. 1972 s. 161— ja 174—). Lyhyesti sanoen on tavoitteena ollut alkutekstin asiasisällön siirtäminen sellaiseen suomenkieliseen asuun, joka mahdollisimman selkeästi välittää suomalaiselle saman asiasisällön, jonka alkuteksti on välittänyt silloiselle kreikankieliselle lukijalle. Kääntäjät ovat tietoisesti luopuneet tavoittelemasta kielellisen muodon vastaavuutta alkutekstin kanssa. On myös ilmeistä, ettei ole lainkaan yritetty pysyä kiinni vanhassa käännöstraditiassa, silloinkaan kun se ei olisi vaikeuttanut ymmärtämistä.

Kun uutta suomennosta vertaa virallisen UT:n tekstiin, kiintyy huomio ehkä ensimmäiseksi siihen, että virkerakennetta on pitkin matkaa reippaasti kevennetty ja yksinkertaistettu. Pitkiä, raskaita periodeja on lukemattomissa kohdissa paloiteltu helpommin hahmottuviksi. Esko Rintala on maininnut tästä hyvän esimerkin Vir. 1972 s. 168. Esitän vielä muutamia tyypillisiä kohtia, peräkkäin virallisen UT:n suomennoksen ja UTN:n versiot:

Ja kun jo oli tullut ilta, ja koska oli valmistuspäivä, se on sapatin aattopäivä, tuli Joosef, arimatialainen, arvossapidetty neuvoston jäsen, joka hänkin odotti Jumalan valtakuntaa, rohkaisi mielensä ja meni sisälle Pilatuksen luo ja pyysi Jeesuksen ruumista. → Oli jo ilta, mutta vielä valmistuspäivä, toisin sanoen sapatin

aatto. Silloin tuli arimatialainen Joosef, arvossapidetty neuvoston jäsen, joka hänkin odotti Jumalan valtakunnan tuloa. Hän rohkaisi mielensä, meni Pilatuksen puheille ja pyysi Jeesuksen ruumista. Mark. 15: 42—43.

Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanoin, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa. → Kaikille on selvää, minkälaisia tekoja ihmisen pahat taipumukset saavat aikaan. Näitä ovat haureus, siivettömyys ja sukupuolinen hurjastelu, epäjumalien palveleminen ja noituus. Ihmisistä tulee toistensa vihollisia. He eristäytyvät omiin ryhmiinsä ja nurkkakuntiansa. He ovat kateellisia, he juopottelevat, viettävät hurjia juhlia ja tekevät muuta samantapaista. Minä varoitan teitä, niin kuin olen ennenkin varoittanut: ne jotka tekevät tällaista, eivät pääse Jumalan valtakuntaan. Gal. 5: 19—21.

Tekstin keventäminen ei suinkaan aina merkitse sen lyhentämistä, kuten jälkimäinen esimerkkimmekin selvästi osoittaa. Näissä esimerkeissä ja yleensäkin pitkin matkaa teksti on todella keventynyt ja tullut helpommin ymmärrettäväksi. Monessa kohden sanonta on muuttunut luontevammaksi ja täsmällisemmäksi, esim.

Sentähden, kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille; sillä tämä on laki ja profeetat. → Kohdelkaa aina muita niin kuin toivotte muiden kohtelevan teitä. Siinä on Mooseksen lain ja profeettojen kirjoitusten ydin. Matt. 7: 12.

Katso, kuinka paljon syytöksiä he tekevät sinua vastaan. → Kuulet kai, mistä kaikesta he sinua syyttävät. Mark. 15: 4.

ja hän istuutui ja opetti heitä → ja hän istuutui opettamaan Joh. 8: 2.

Sillä kaikki laki on täytetty yhdessä käskyanassa, tässä: »Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.» → Koko lain sisältö voidaan kiteyttää yhteen käskyyn: »Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.» Gal. 5: 14.

Sanonnan nasevuutta on olennaisesti lisännyt se seikka, että turhia, etenkin virkkeenalkuisia partikkeleita on säälimättömästi kitketty. Joitakin hajaismerkkejä:

Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille → Jeesus sanoi niille juutalaisille Joh. 8: 31.

Ja varhain aamulla → Varhain seuraavana aamuna Joh. 8: 2.

Ja sitä kesti kaksi vuotta → Tätä jatkui kaksi vuotta Ap.t. 19: 10.

Mutta Jeesus meni Öljymäelle. → Jeesus meni Öljymäelle. Joh. 8: 1.

Mutta jos muutamat oksista ovat taitetut pois → Muutamat öljypuun oksat on katkaistu, Room. 11: 17.

Vaan minä osoitan teille → Minä sanon teille, Luuk. 12: 5.

Virallisessa UT:ssa alkaa esim. Apostolien tekojen 19. luvussa kokonaista 18 jaetta virkkeenalkuisella *ja*-sanalla ja Roomalaiskirjeen 11. luvussa 6 jaetta virkkeenalkuisella *mutta*-sanalla. **K a i k k i** nämä konjunktiot puuttuvat UTN:sta. Tämä osoittaa, miten systemaattisesta ja leimaa-antavasta muutoksesta on kyse.

Pitkin matkaa ilmenee kieliasun nykyaikaistaminen sillä tavoin, että vanhan aikaisten ilmaisutapojen tilalle ovat tulleet nykyisen normaaliproosan mukaiset. Kääntäjien rohkeutta kuvaa se, että kaikille tuttu rukouksen alku »Isä meidän, joka olet taivaassa» (Matt. 6: 9) on saanut oudon mutta kieltämättä nykykielen mukaisen, koruttoman asun: »Isä joka olet taivaassa». *Pitää*-verbin rektio on korjattu nykykielen mukaiseksi: »hänen olisi pitänyt kärsimän» → »hänen olisi pitänyt kärsiä» Hepr. 9: 26. Nykyaikaistamista merkitsee sekin, että sanonnan »pitää kuolemalla kuoleman» (Matt. 15: 4) ja »on kuoleminen» (Hepr. 9: 27) ovat muuttuneet asuun »on kuoltava». Pitkälle (liianko pitkälle?) puhekielen suuntaan on edetty, kun esim. jouluvankeliumissa paimenet toisilleen sanovat: »Lähdetään Beethemiin katsomaan sitä — —» (Luuk. 2: 15; virallisessa UT:ssa: »Menkäämme nyt Beethemiin — —»). Jouluvankeliumi (Luuk. 2: 1—20) sopii muutenkin näytteeksi sii-

tä, kuinka juhlayan vanhanaikaisen sanonnan muuttaminen koruttoman nykykieliseksi samalla väistämättömästi merkitsee muuttamista arkisemmaksi. Onko tämä huononnuksia vai parannus, siitäkin voi olla eri mieltä.

Virallisessa UT:ssa on paljon sellaisia-kin vanhanaikaisia sanoja, joita ei enää juuri käytetä muussa kuin hengellisessä kielessä ja jotka nykyään ovat selvästi ylätyylyisiä. Monet ovat alkuperältään yksinkertaisesti lounaissuomalaisuuksia, jotka ovat saaneet nykyisen tyyliarvonsa siitä, että useimmat suomalaiset tuntevat ne vain Raamatusta ja hengellisestä tyylistä. UTN:ssa tällaiset sanat ovat saaneet väistyä normaalien nykykielen ilmausten tieltä, esim. ulkokullattu → tekopyhä Matt. 6: 2, 23: 13, 23: 15 ym.; loukkaantuivat häneen → eivät voineet hyväksyä häntä Matt. 13: 57; on vikapää kuolemaan → on ansainnut kuoleman Matt. 26: 66; valhettelija → valehtelija Joh. 8: 44. Agricola periytyvä *opetuslapsi* on Raamatusta saanut erityismerkityksen, eikä koko sanaa juuri käytetä uskonnollisen kielen ulkopuolella. Agricola tarkoitti sillä samaa kuin me *oppilaalla*, jolla UTN onkin sen korvannut (esim. Matt. 5: 1). Vanhanaikaiselta tuntuu epäilemättä myös prolatiivi-ilmaus »Salmonen nenitsee» (Ap.t. 27: 7); UTN:ssa on »Salmonen niemen ohitse».

Lukuisissa tapauksissa on syrjäytetty virallisen UT:n sana ollut monille nyky-suomalaisille suorastaan käsittämätön, esim. kuunvaihetautinen → kaatumatautinen Matt. 4: 24, 17: 15; luste → rikkaruoho Matt. 13: 25 (Agricolalla ohdake); malja → kärsimys Matt. 26: 39. Vieraita ovat monelle varmaan olleet seuraavatkin sanat, jotka UTN niin ikään on syrjäyttänyt: ylkä → sulhanen Matt. 9: 15; malka → tukki Matt. 7: 3 (*malka* on peräisin 1642:n Raamatusta eikä Agricolaalta, jolla on tässä *hirsi*); uhriarkku → kolehtiarkku Joh. 8: 20. Ymmärrettävyyttä lisää epäilemättä sekin, että vierasperäinen *evankeliumi* on suomennettu *hyväksi sanomaksi* (esim. 1. Kor. 9: 16), ol-

koon muutos tässä sitten tarpeellinen tai ei. Selvemmin kuin virallisen käännöksen *kirjanoppinut* ilmaisee tarkoitettun asian nykysuomalaiselle varmaan UTN:n *lainopettaja* (esim. Matt. 5: 20). Vanhat mittayksiköt, jotka virallisessa UT:ssa on säilytetty, ovat ehkä jollakin tavoin elävöittäneet tapahtumien miljöötä, mutta ymmärtämisen kustannuksella. UTN:ssa ne on korvattu nykyään käytännössä olevilla mitoilla, esim. kolmannen hetken vaiheilla → yhdeksän aikaan Matt. 20: 3; yhdenentoista hetken vaiheilla → viiden aikaan Matt. 20: 6; virsta → kilometri Matt. 5: 41. Ollaan varmaan yksimielisiä siitä, että uusi käännös näissä kohdin entistä paremmin välittää nykylukijalle alkuperäisen asiasisällön.

Uskonnollisen kielen sana *vanhurskas* on luullakseni jäänyt merkitykseltään jossain määrin hämäräksi lukuisille suomalaisille. UTN:n sanavarastosta tämä sana johdoksineen on nyt kokonaan poistettu (vrt. Räisänen, Vir. 1972 s. 176). Se on korvattu esim. ilmauksilla »kunnan ihminen» (Matt. 9: 13), »se jonka Jumala hyväksyy yhteyteensä» (Room. 1: 17) ja »oikeamielinen» (1. Tim. 1: 9). Virallisen UT:n sanonta »isoavat ja janoavat vanhurskautta» on korvattu ilmauksella »hartaasti toivovat Jumalan tahdon voittavan» (Matt. 5: 6). Useita muitakin käännöksiä on käytetty. Ainakin eräissä kohdin ajatus on näin tullut paremmin ymmärrettäväksi, mutta hieman yllättävää on, että *vanhurskaalle* ja sen johdoksille on tarvittu niin monta erilaista vastinetta. Ovatko kääntäjät tässä osuneet oikeaan, sen voi vain alkukielten tuntija ratkaista. UTN:ssa on myös *Vapahtajan* tilalle tullut *pelastaja* (esim. Luuk. 2: 11), *laupeuden* tilalle *armahtava mieli* (esim. Matt. 23: 23) ja *autuaan* tilalle *onnellinen* (esim. Matt. 5: 3). Tässäkin lienee tavoitteena ollut ymmärtämisen helpottaminen.

Raamatusta on toistuvia kliseitä, jotka ainakin muussa kielenkäytössä tuntuisivat teennäisiltä. Niitä on UTN järjestelmällisesti karsinut. Niinpä Jeesuksen sanonta »Totisesti(, totisesti) minä sanon teille»

on korvattu eri kohdissa eri tavoin, esim. »tietäkää» Matt. 5: 18, »Uskokaa minua» Joh. 8: 34, »Saatte olla varmat siitä» Matt. 16: 28, »Sanon teille» Joh. 8: 51.

Muutamissa kohdin tuntuu siltä, ettei nykyaikaistaminen ole jäänyt kielelliselle tasolle vaan että jokin sanonta liian selvästi viittaa nimenomaan nykyajan ilmiöihin. Tällainen on mielestäni esim. »Simon, vastarintaliikkeen mies» (aiemmissä käännöksissä »Simon Kananeus» Matt. 10: 4). Kun Paavali, jota vankina kuljetetaan Roomaan, varoittaa laivaväkeä uhkaavasta haaksirikosta, niin hän virallisessa UT:ssa samoin kuin vanhemmissä käännöksissä aloittaa luontevasti sanomalla »Miehet» (Ap.t. 27: 10). UTN:ssa hän aloittaa salonkikelpoisella mutta tuohon tilanteeseen huonosti soveltuvalla nykyaikaisella puhuttelulla »Hyvät herrat». Saanecko muutos oikeutuksensa alkutekstistä?

Jokunen aivan kielellisestäikin yllättävä muutos on sattunut silmäni, esim. kun moitteettoman *ruoskitti*-muodon tilalle on tullut kömpelö *ruoskitutti* (Mark. 15: 15). Uusi käännös on monessa kohden vanhaa nasevampi, kuten edellä esitetystäkin on käynyt ilmi. Joskus harvoin on päinvastoin, esim. (kursivoitu kohta!): »Mutta nyt te tavoittelette minua tappaaksenne, miestä, joka on puhunut teille totuuden, jonka hän on kuullut Jumalalta. *Niin ei Abraham tehnyt.*» → »Mutta nyt te aiotte tappaa minut, koska olen sanonut teille totuuden, jonka olen kuullut Jumalalta. *Abraham ei olisi koskaan tehnyt sitä mitä te nyt aiotte.*» Joh. 8: 40.

Kun vanhaa ja uutta tekstiä vertaa toisiinsa, havaitsee pian, että monessa kohden on ajatuskin muuttunut, esim. »Kuka sinä olet?» Jeesus sanoi heille: »*Juuri se, mitä minä puhunkin teille.*» → »Kuka sitten?» he kysyivät. Jeesus vastasi: »*Miksi ollenkaan puhua teille?*» Joh. 8: 25. Voitaaneen olettaa, että näissä tapauksissa uusi käännös on vanhaa oikeampi; en kuitenkaan pysty asiaa tarkistamaan. Toisinaan ajatuksen muuttuminen koskee yhtä ainoata sanaa, esim. vanginvartija → ki-

duttaja Matt. 18: 34 (Agricolalla pyöveli).

Edellä esitetyt ovat vain hajahuomioita niistä kielellisistä uudistuksista, joita UTN:ssa on tehty verrattuna viralliseen käännökseen. Mainitsemani esimerkit ehkä parhaiten kuvastavat muutosten luonnetta. Kuten tarkastelusta varmaan on ilmennyt, uusi teksti on selvästi lähempänä nykysuomea, helpommin ymmärrettävää ja selkeämpää kuin vanhemmat käännökset. Jos uusi suomennos vain on sisällöllisesti kyllin tarkka, niin alkutekstin ajatussisällön välittyminen nykyajan suomalaiselle lukijalle on olennaisesti helpottunut.

Arvattavasti eivät kuitenkaan kaikki ole kääntäjien kanssa samaa mieltä siitä, mihin Raamattua käännettäessä on pyrittävä. Toisaalta vaaditaan, että käännöksen täytyy tiettyssä määrin vastata myös alkutekstin sanamuotoa, ei ainoastaan ajatussisältöä. Toisaalta on varsin yleinen sekin mielipide, että raamatunkäännöksen täytyy sangen pitkälle noudattaa käännöstradiotiota, ts. että vanhat tutuiksi käyneet sanonnat on mahdollisuuksien mukaan säilytettävä. Sellaiset Raamatun tutkittelijoiden ja sanankuulijoiden mieliin syöpyneet sanonnat kuin »Isä meidän, joka olet taivaissa» tai »Totisesti, totisesti minä sanon teille» ynnä monet muut ovat saaneet vuosisatojen pyhityksen. Monet luultavasti pitävät niitä yhtä pyhinä kuin alkuperäistä Jumalan sanaa ja ovat sitä mieltä, ettei niitä saa mennä peukaloihin. On vaikea väittää tätäkään näkemystä vääräksi. Kysymys on viime kädessä siitä, mikä katsotaan raamatunkäännöksen tarkoitukseksi, sekö, että lukija mahdollisimman hyvin ymmärtää alkuperäisen tekstin asiasisällön, vai sekö, että hän saa uskonnollista mielenlennystä myös Raamatun juhllallisesta ja vanhanaikaisesta, osaksi vaikeaselkoisestakin tyylistä.

Räisäsen mukaan ovat muualla maailmassa suhtautuneet Raamatun kielen uudistamiseen kielteisimmin, uskonnollisten ääriyhmiä ohella, kirjallisuuskriitikot ja yleensä äidinkielen vaalijat. »Kun

raamatunkäännökset ovat aikanaan olleet luomassa pohjaa kirjakielen kehitykselle, on irtautuminen perinteisestä raamattukielestä koettu rappeutumislmiöksi, jopa häväistykseksi kieltä kohtaan.» (Vir. 1972 s. 177.) Vaikka raamatunkäännökset ovat luoneet pohjaa kirjakielen kehitykselle meillä siinä kuin muuallakin, luulisin, että mahdollinen vastustus Suomessa sitenkin löytyy muualta kuin äidinkielen vaalijoiden piiristä. Meillä juuri äidinkielen vaalijat ovat päinvastoin moittineet Raamatun kieltä liiallisesta arkaistisuudesta (ks. esim. E. A. Tunkelo, Raamatun-suomen kehittämissuunnasta, Vir. 1938 s. 353—). Sanoin edellä, että suhtautuminen uuteen suomennokseen riippuu siitä, mikä katsotaan raamatunkäännöksen varsinaiseksi tarkoitukseksi. Vaikka ymmärrän toisiakin näkökohtia, asetuisin omasta puolestani niiden puolelle, joiden mielestä Raamatun alkutekstin ajatussisällön selkeä välittyminen lukijalle on nykyaikana tärkeintä. Parhaana ratkaisuna pidän sitä, että se tapahtuu hyvällä, koruttomalla nykykielellä. Tähän UTN:n laatijat ovat pyrkineet, ja mielestäni he ovat onnistuneet hyvin siinä suhteessa, että uusi suomennos on hyvää, selkeää ja helppotajuista kieltä. Toisten asiaa on arvioida, vastaako käännös ajatussisällöltään kyllin tarkoin alkutekstiä.

Osmo Ikola